

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa B. Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko Ł. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym 29 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,

na skutek skargi kasacyjnej Ł. Z.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 21 kwietnia 2022 r., V ACa 253/20,

1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej sprostowania wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach oraz rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;

2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części;

3. przyznaje adwokatowi A. S. od Skarbu Państwa - Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, w tym podatek od towarów i usług, kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Ł. Z. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 kwietnia 2022 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie w

zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 194 ust. 1 w zw. z art. 195 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 1523), art. 6 k.c. w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 65 ust. 1 i 2 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 1728, dalej „u.k.w.h.”) oraz art. 77 u.k.w.h.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna w części, w jakiej dotyczy, zawartego w wyroku Sądu Apelacyjnego, sprostowania wyroku Sądu pierwszej instancji (początkowa część pkt 1 zaskarżonego wyroku) oraz rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym (pkt 3 zaskarżonego wyroku) podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna. W postępowaniu procesowym skarga przysługuje bowiem od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Nie jest więc możliwe zaskarżenie skargą kasacyjną orzeczenia sądu drugiej instancji w części, w jakiej sąd ten sprostował oczywistą niedokładność wyroku sądu pierwszej instancji (art. 350 k.p.c.), ani w zakresie w jakim sąd rozpoznający apelację przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi z urzędu. Skutkuje to odrzuceniem skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Natomiast skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy

wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Nie może być skuteczny zabieg, którym posłużył się skarżący, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia SN: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08). Innymi słowy, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może ograniczać się tylko do powołania (powtórzenia) zarzutów skargi. Skarżący powinien wskazać konkretny przepis naruszony w sposób kwalifikowany, wskazać, w jaki sposób przepis ten został naruszony i wyjaśnić wpływ tego naruszenia na wynik sprawy. Tych elementów w skardze kasacyjnej zabrakło.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w części, w jakiej nie podlegała ona odrzuceniu.

Ponadto Sąd Najwyższy na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 18 ze zm.), a także § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22

października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) – mając na uwadze wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19, i z 20 grudnia 2022 r., SK 78/21 – przyznał adwokatowi A. S. kwotę 5400 zł, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

[SOP]

[ł.n]